

Ser trans no és una malaltia. La transfòbia sí.

El penúltim dissabte del mes d'octubre, aquest any el 17 d'octubre, es reivindica arreu del món el **Dia d'Acció per la Despatologització Trans. Una data que reivindica la lluita contra la patologització de les identitats trans* perquè aquestes deixin de ser considerades una malaltia**, sense haver-ho aconseguit del tot fins ara. Malgrat que al 2018 l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va deixar de considerar la transsexualitat com un *trastorn*, va passar a definir-la com a "incongruència" de gènere perpetuant així la seva **condició patològica**.

Aquest fet, lluny de resultar innocu, segueix tenint avui un profund impacte en la vida de les persones trans*. **La patologització comporta violència**, una tutela i control per part de les institucions mèdiques i psiquiàtriques que se suma a la que imposa l'administració, exercida contra els cossos que se situen fora de la norma, contra les expressions de gènere dissidents i contra les identitats que desafien el binarisme i que qüestionen les jerarquies de gènere imposades pel patriarcat.

La violència i la transfòbia institucionalitzada agreuja encara més totes les violències i agressions contra les persones trans*, en tots els àmbits de la nostra existència. Violències que encara es donen al si de la família, i també a l'escola on molts menors trans* han de fer front al bullying per la seva identitat o expressió de gènere. Violències mitjançant procediments mèdics i quirúrgics imposats que pretenen decidir per nosaltres i adequar els nostres cossos a la norma. Violències i discriminacions a l'hora d'accedir al mercat de treball, que fa que entorn al 85% de les persones trans* es trobin a l'atur, abocant a moltes de nosaltres a la precarietat, l'economia submergida i el treball sexual. Violències per no poder envellir dignament, desateses i havent de tornar a l'armari. Violències i agressions masclistes, patint abús i sexualització dels nostres cossos per raó de gènere. Violències per la negació dels nostres drets, de la nostra identitat, que qüestionen la nostra existència. Violències i agressions pel llenguatge i els discursos d'odi. Violències i agressions per part de la ultradreta i el feixisme. Violències que fan que presentem un major risc de patir problemes relacionats amb la salut mental, depressió o inclús suïcidi. Perquè sí, **la transfòbia ens mata**.

No volem ser víctimes, ni volem ser tutelades. Tampoc volem ser invisibles. Volem reivindicar la nostra veu, la nostra existència, els nostres cossos i la nostra identitat. Exigim la garantia i el reconeixement dels nostres drets, de la nostra autodeterminació com a dones, homes i persones no binàries, perquè no van contra ningú: **els drets trans* són drets humans**.

Des d'Esquerra Republicana treballem per avançar cap a **una República que respecti la diversitat de les identitats de gènere, que reconegui plenament els drets de les persones trans*** i que garanteixi que tothom pugui expressar la seva identitat en llibertat, trencant amb els esquemes normatius i el binarisme de gènere, i superant els valors i cànons tradicionals de gènere.

Volem una República on poder ser, lliures. Perquè les identitats trans* i els cossos dissidents no són una malaltia. La transfòbia, malauradament avui encara molt estesa, sí és una malaltia que cal seguir combatent.